

[Grøthe Philip.]

underskuddet, ønsket om en høj beskæftigelse og stigende produktion og kravet om mere social velfærd.

Den socialdemokratiske regering har fulgt de tanker videre, som VKR-regeringen lagde op til, om at supplere perspektivplanredegørelsen for den offentlige sektor med en tilsvarende P-plan for den private sektor. Jeg finder dette rigtigt og konstaterer med tilfredshed, at så godt som hele erhvervslivet har stillet sig positivt. Opgaven bliver vanskelig, også fordi resultatet vil være stærkt afhængigt af, hvilke præmisser man opstiller specielt med hensyn til udvidelsen af den offentlige sektor. Men derfor er det ikke mindre vigtigt at gøre et forsøg.

Selve arbejdet med at opstille en sådan P-plan for det private erhvervsliv vil i sig selv være nyttigt, fordi det bringer nye problemstillinger ind i billedet. Det siges undertiden i erhvervskredse, at vi her i Danmark er tilbøjelige til at arbejde på alt for kort sigt. Min eneste betænkelighed ved den private P-plan skulle være, at den kan blive en sovepude for en videre drøftelse af den allerede udarbejdede P-plan for den offentlige sektor. Vi i det radikale venstre vil gøre vort til, at det ikke sker.

Betydningen af opsparingen tildrager sig stigende opmærksomhed. Professor Thorkil Kristensen har i flere kronikker påvist, hvordan der i et moderne samfund med en rivende teknisk og videnskabelig udvikling er et stærkt stigende behov for øgede investeringer. Hertil kræves også stigende opsparing. Nu er det vel i og for sig ikke sådan, at den samlede opsparing i det danske samfund er gået ned. Ganske vist har den private opsparing i de senere år været vigende, men omvendt har vi arbejdet med betydelig opsparing over statsbudgettet, og netop i den allerseneste tid kan sparekasserne f. eks. melde om stigende indlån igen.

Men det er ikke tilstrækkeligt, at opsparingen er uændret; den skal stige for at holde trit med investeringsbehovet, og spørgsmålet bliver da: hvordan får vi denne øgede opsparing? De hidtidige opsparingsfremmende skattelove m. m. har næppe øget nettoopsparingen af betydning, om overhovedet. Det radikale venstre har sluttet op om forslaget om stop for nytegning af indekskontrakter, fordi vi mener, de på-

lægger skatteborgerne — også de små skatteydere — urimelig store byrder i fremtiden. Men tilbage står, at vi må finde nye veje til opmuntring for de sparere, for hvem værdisikring af de opsparede midler er særlig vigtig. Rigsstatistiker Skak-Nielsen har nylig i en kronik i Politiken været inde på nytænkning på dette område, og det er nok værd at se lidt nærmere herpå. Det radikale venstre agter i hvert fald at arbejde videre med hele dette spørgsmål med henblik på eventuelt senere initiativ.

Nogle mener, at vi blot kan erstatte den private opsparing med mere offentlig opsparing. Men så let er det ikke. Selv om det nok kunne forbløffe nogle, at det lige netop skulle være den socialdemokratiske ordfører, hr. Lysholt Hansen, der under sidste finanslovdebat så stærkt understregede faren ved for store skatter på grund af deres indvirkning på opsparingslysten, kommer vi jo ikke uden om, at der er en vis sammenhæng mellem de offentlige udgifter og den private opsparing. Strammer vi skatteskruen hårdt, vil sparerne være tilbøjelige til at reagere, og øger vi den offentlige opsparing via højere skatter, vil der være en tendens til, at den private opsparing mindskes. Det hænger vel bl. a. sammen med, at opsparingsformålet har ændret karakter. Vi sparer ikke mere op for at sikre os imod nød i vores alderdom. Vi sparer op til en ny bil, til et bedre hus eller til en sommerhusgrund. Det er også muligt, at selve indførelsen af kildeskatten har nedsat opsparingen, fordi man ikke længere sparer op til skattebetaling. Nogle gjorde det vel; jeg ved ikke, om det var så mange. Hvordan sammenhængen nu end er, er der i alle tilfælde en opsparingsproblematik, som vi bliver nødt til at se nærmere på.

Vi har behov for stigende investering, men det er ikke ligegyldigt, hvad den investering går til. Vi har i de forløbne år set, hvorledes der vel har været stigning i erhvervslivets investeringer, men denne stigning overgås langt af investeringerne i boligområdet, der igen overfløjes af de offentlige investeringer. Med al sympati for flere boliger, flere sygehuse, bedre skoler og bedre og flere plejehjem rejser der sig dog med stor styrke det spørgsmål, om vi kan lade denne udvikling fortsætte. Særlig de valutariske aspekter er foruroligende. Ligesom vi har brug for